Петър Бойко

ОТ АТЛАНТИДА ДО ВИРУСА ОТ УХАН

29 загадки и теории, преживели всички опровержения

Издателство ПАРИТЕТ

От Атлантида до вируса от Ухан
29 загадки и теории, преживели всички опровержения
248 стр.

Автор: Петър Бойко
Редактор: Горанка Цветкова

Издателство „Паритет“, София 1528, ул. „Н. Бончев“3
Телефон 0879 471 930; е-майл: paritetlit@abv.bg

„Камъни не падат от небето“, твърдяха учените в края на XVIII век. „Стомашната язва не се причинява от бактерии“, повтаряха лекарите, докато един австралиец не изпи колба с микроби, за да докаже противното, и не получи Нобелова награда за това. Науката е грешала неведнъж: риба, обявена за изчезнала преди 66 милиона години, се озова в мрежите на южноафрикански рибари. Колко още „невъзможни“ неща чакат своя час?

От потъналата Атлантида и Бермудския триъгълник през снежния човек, Неси и пророчествата на Ванга до спора за произхода на вируса от Ухан – това са 29 теории, в които са повярвали милиони хора. Авторът не иронизира и не проповядва, той дава думата и на вярващите, и на скептиците, а присъдата оставя на вас.

За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-717-4

Съдържание

ПРЕДГОВОР
Свят, пълен с тайни 7

ЧАСТ ПЪРВА
Там, където свършват картите
Изгубените светове и фатални морета **..... 11**

Глава 1
Атлантида: 2400 години в търсене
на потъналия рай 13

Глава 2
Земята наопаки: какво крият полюсите? 24

Глава 3
Бермудският триъгълник: морето,
което не връща своите 31

ЧАСТ ВТОРА
Прав ли е бил Дарвин?
Тайната, останала неразгадана век и половина **..... 41**

Глава 4
Какво не дава мира на Чарлз Дарвин 43

Глава 5
Светът за шест дни 50

Глава 6
Часовникарят на Вселената:
случайност или чертеж? 58

Глава 7
Отмъщението на Ламарк: наследяваме ли
паметта на предците си? 64

Глава 8
Празни страници в каменната летопис:
къде се крият липсващите звена? 70

ЧАСТ ТРЕТА
Кой е учил нашите предци?
Тайните на древността и произхода на човека **77**

Глава 9
Боговете астронавти: послания, изсечени в камък 79

Глава 10
Гости от Нибиру: какво са знаели шумерите и догоните 88

Глава 11
Проклятието на фараоните: смъртта, дошла от гробницата 97

Глава 12
Кристални черепи: очни кухини, които гледат от миналото 106

Глава 13
Забранената археология: находки, които не се вписват в историята 112

Глава 14
Човекът от водата: най-смелата хипотеза за нашите предци 118

Глава 15
История, която не е съществувала: кой е пренаписал миналото? 126

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
Същества, които едва ли съществуват, но хиляди хора са ги виждали 131

Глава 16
Снежният човек: следи, които не могат да бъдат изтрити 133

Глава 17
Неси: сянка в дълбините на шотландско езеро 140

Глава 18
Зверове, които не съществуват:
от чупакабра до живите фосили 146

ЧАСТ ПЕТА
Пророци, звезди и тайна енергия
Скритите сили на света **153**

Глава 19
Ванга – слепите очи, които виждат 155

Глава 20
Сугестопедия – българският ключ
към скритите резерви на мозъка 164

Глава 21
Не лъжат ли звездите? Пет хиляди години
астрология 169

Глава 22
Шесто чувство под гриф „секретно“ 179

Глава 23
Вечният двигател: мечтата,
която науката забранява 186

Глава 24
Слънце в епруветка: загадката
на студения синтез 192

ЧАСТ ШЕСТА
Медицински загадки, за които се спори до днес 201

Глава 25
Паметта на водата: тайната, разединила
учените 203

Глава 26
Вирусът от Ухан: загадка, която все още
не е разгадана 211

ЧАСТ СЕДМА
Лудите са прави, когато науката греши 221

Глава 27
Призраци в лабораториите: как учените се самозаблуждават 223

Глава 28
Вегенер – еретикът, който движи континентите 229

Глава 29
Камъни от небето и бактерии в стомаха: лудите, които се оказват прави 237

ЕПИЛОГ
Последната страница, която ще напишете вие 244

ПРЕДГОВОР
Свят, пълен с тайни

Потънали континенти, пророчества, древни пришълци, чудовища от дълбините. Тази книга не произнася присъди – тя ви кани на пътешествие, в което последната дума остава за вас.

Източен Лондон (Кугомпо Сити), Южна Африка, 22 декември 1938 година. Над пристанището тегне лепкава предколедна жега, мирише на сол, рибешки люспи и дизелов дим. Уредничката на малкия градски музей Марджъри Куртене-Латимър се навежда над купчината улов, която са ѝ оставили рибарите от траулер „Нерине“. Изпод мъртвите акули и скатове се показва перка – синя, със сребристи петна. Рибата е дълга около метър и половина, тежка, покрита с броня от груби люспи, а перките ѝ приличат на малки лапи. Куртене-Латимър не знае какво е това същество, но е сигурна, че никога не е виждала подобно.

Тя убеждава таксиметровия шофьор да закара миризливата находка до музея, прави скица и я изпраща на ихтиолога Джеймс Смит. Неговият отговор ще разтърси научния свят: това е латимерия – риба с кистевидни перки[1] от групата на целакантите, които учените смятат за изчезнали заедно с динозаврите преди около 66 милиона години. Познават ги само по отпечатъци, а през цялото това време те са живели в тъмните дълбини на Индийския океан.

Една риба в мрежа опровергава ред от учебниците. И това не е единственият случай. Може би затова хората във всички времена са слушали – без да бързат да ги отхвърлят – разкази за потънали континенти, за пророчества, сбъднали се след векове, за пришълци, може би учили предците ни да строят и

[1] Рибите с кистевидни перки (познати още като ръкоперки или Sarcopterygii) са древен клас костни риби.

Техните люспести перки са разположени на месести мускулести „крака“ със скелетна структура, която силно прилича на крайниците на сухоземните гръбначни животни.

да смятат. Кой знае къде свършва приказката и къде започва онова, което науката още не е признала?

На 6 януари 1912 година германският метеоролог Алфред Вегенер излиза пред колегите си във Франкфурт и заявява: континентите се движат. Някога те са били едно цяло, а после са се раздалечили като ледени блокове напролет. Десетилетия наред му се присмиват – никой не може да обясни каква сила е в състояние да премести цял континент. Вегенер не дочаква признание – през ноември 1930 година загива при експедиция върху ледения щит на Гренландия. Правотата му се потвърждава едва от теорията за тектониката на плочите, оформила се през 60-те години на XX век.

Четиридесет години преди Вегенер германският търговец Хайнрих Шлиман вярва в онова, което учените смятат за поетична измислица – в Омировата Троя.

През 1871-ва той започва разкопки на хълма Хисарлък в северозападната част на Мала Азия и открива руините на няколко древни града, наслоени един върху друг.

Векове наред моряците разказват за вълни убийци, високи колкото многоетажна сграда, а много океанолози смятат тези разкази за преувеличени. Но на 1 януари 1995 година уредите на нефтената платформа „Драупнир“ в Северно море регистрират вълна, висока около 26 метра.

Легендите за кракена – многоръко чудовище, което повлича кораби в бездната, неочаквано получават продължение през 2004 година: японските изследователи Цунеми Кубодера и Кьоичи Мори за първи път заснемат жив гигантски калмар в естествената му среда, на около 900 метра дълбочина край островите Огасавара.

Случвало се е и обратното. През 1912 година в Англия обявяват откриването на „човека от Пилтдаун“ – череп, приет за липсващото звено между маймуната и човека. Изучават го, включват го в учебниците. Едва през 1953-та се разкрива, че това е фалшификат – човешки череп, челюст на орангутан и изпилени зъби. Четиридесет години „неоспоримата истина“ се крепи на нечия ловка ръка.

Учените ще възразят: на всеки Вегенер се падат немалко смелчаци, които са сгрешили, а науката се движи не от смелост и вяра, а от проверими доказателства. Това е вярно. Но кой през

Източен Лондон, декември 1938 г. Латимерия – риба, която учените смятаха за изчезнала заедно с динозаврите преди около 66 милиона години. Уредничката Марджори Куртене-Латимер веднага усеща, че пред нея е нещо, което не е виждала никога (художествена реконструкция).

1912 година би могъл да различи предварително едните от другите?

Авторът на тази книга не е нито съдия, нито прокурор. По-скоро е репортер, пристигнал на мястото на събитието, преди тълпата да се е разотишла. Той събира свидетелства, сверява дати, изслушва очевидци и спорещи страни – и подрежда всичко пред вас, както следователят подрежда уликите на масата.

Основното място е отредено на привържениците на теориите – на техните аргументи, на съвпаденията и загадките, които те смятат за неопровержими. В края на всяка глава звучи и гласът на науката – кратко и спокойно, като още едно мнение в спора. Само там, където става дума за здравето, научната позиция е изложена по-подробно – цената на грешката е твърде висока.

Тук ще срещнете Атлантида и Бермудския триъгълник, кухата и плоската Земя, следи от древни пришълци и „водната

маймуна“, снежния човек и чупакабрата, „паметта на водата“ и споровете за произхода на човека. А накрая – историите на онези, които са обявявани за луди, а те се оказват прави. Главите може да се четат поред, но може и да отворите книгата на произволна страница, както се разгръща стара морска карта – всяка история е самостоятелна.

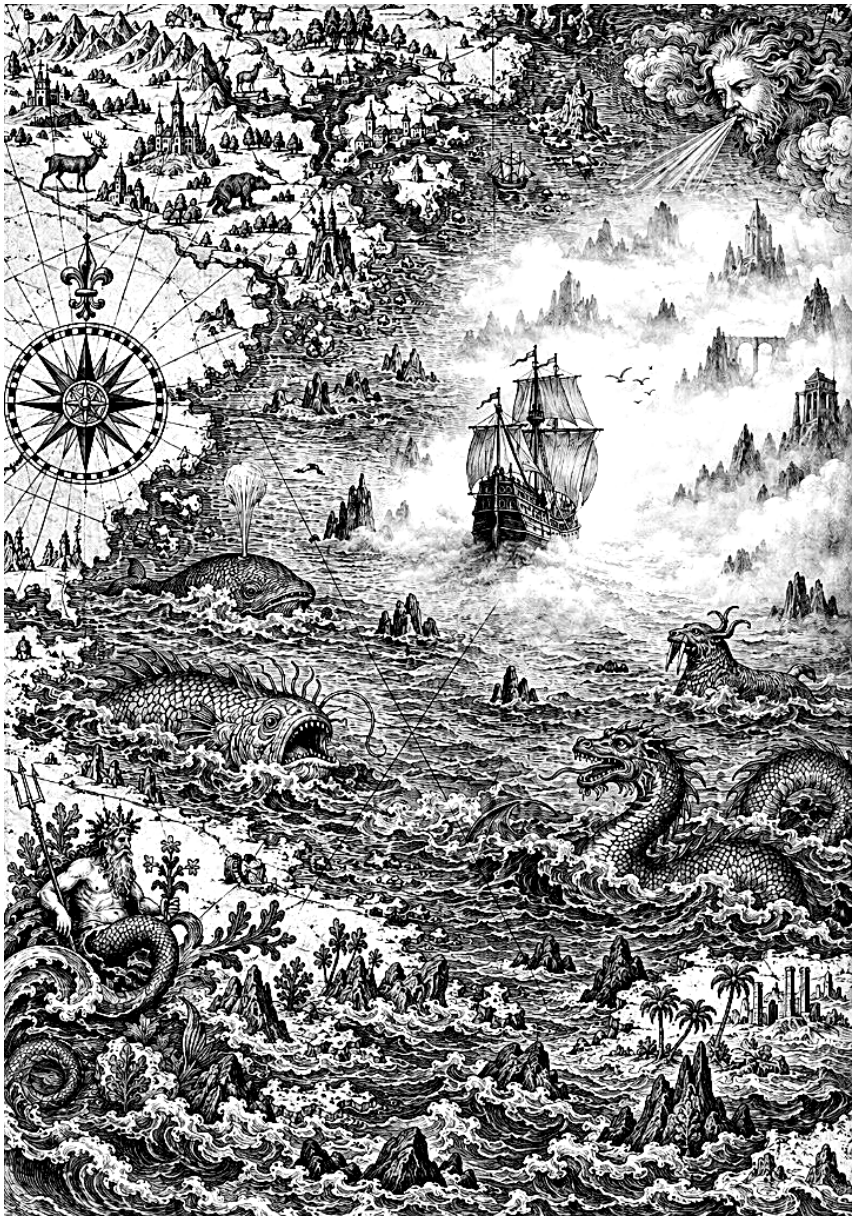
Спомнете си синята риба в рибарската мрежа и черепа, който четиридесет години заблуждава учените, и решете сами: на кого да вярвате – на свидетеля или на учебника? И коя от тайните на тези страници един ден ще се окаже истина?

От автора

ЧАСТ ПЪРВА

ТАМ, КЪДЕТО СВЪРШВАТ КАРТИТЕ

Изгубените светове и фатални морета

Глава 1
Атлантида: 2400 години в търсене на потъналия рай

Преди двадесет и четири века Платон разказва за великия остров, изчезнал в бездната само за един ден. Оттогава го търсят в океана, в пустинята и на дъното на Черно море – и всеки път изглежда, че разгадката е съвсем близо.[2]

Четиристотин километра над Земята. Под илюминатора на Международната космическа станция се простира Сахара – ръждивочервена, набръчкана като кожата на стар лъв, безкрайна. И изведнъж сред еднообразната пясъчна пустош се очертава око. Огромно, почти идеално кръгло, то гледа към небето с концентрични пръстени – тъмни и светли, сякаш някой е хвърлил гигантски камък в каменно море и вълните са замръзнали завинаги. Това е структурата Ришат[3] в Мавритания, с диаметър около четиридесет километра. Астронавтите я използват като ориентир още от първите си полети.

На земята „Окото на Сахара“ е почти незабележимо. Пътешественикът, бродещ по платото Адрар, вижда само хребети от обветрени скали, нажежени денем и ледени нощем, и пясък, който вятърът размества с търпението на вечността. За да видиш кръговете, трябва да се издигнеш толкова високо, колкото никой човек в древността не се е издигал. Или все пак се е издигал?

През 2018 година в *YouTube* канала *Bright Insight* се появи клип, събрал милиони гледания. Авторът му, американският независим изследовател и блогър Джими Корсети, поставя една до друга космическа снимка на Ришат и описанието на столица-

---

[2] На български език издателство „Паритет“ издаде книгата „Загадката Атлантида. Историята на една изгубена цивилизация“.

[3] *Структурата Ришат* (Гелб ер-Ришат, „Окото на Сахара“) – пръстеновидно геоложко образувание в пустинята Сахара на територията на Мавритания, ясно различимо от космоса.

та на Атлантида от Платоновия диалог „Критий“ и предлага на зрителите сами да ги сравнят. Потъналият рай, търсен двадесет и четири века по морското дъно, може би през цялото това време е лежал в сърцето на най-голямата и най-горещата пустиня на планетата? Така историята, започнала в Атина през IV век пр.н.е., получи нова глава.

Около 360 г. пр.н.е. Платон пише диалозите „Тимей“ и „Критий“ и влага в устата на своя роднина Критий разказ за събития, случили се девет хиляди години преди атинския законодател Солон (ок. 640 – ок. 560 пр.н.е.).

Веригата на преданието е описана с нотариална точност. Солон пътувал из Египет и в град Саис[4] разговарял с жреците. Когато се опитал да изчисли древността на гръцката история и нейните събития (като потопа на Девкалион и Пира), един от тях му обяснил защо елините всъщност нямат дълбока историческа памет. Жрецът казал, че всички гърци са като деца в ума си, защото не пазят нито едно старо мнение, произлязло от древна традиция, нито пък наука, побеляла от векове. Причината за това са честите природни бедствия (големи потопи и пожари), които унищожават човечеството отново и отново, заличавайки писмеността и паметта. За разлика от елините египетските храмове пазели писмени записи и непрекъсната хронология на хилядолетия назад, докато гърците всеки път започвали почти отначало и помнели само последното бедствие. Именно в този разговор жрецът разкрил на Солон и древната история на Атина, както и легендата за Атлантида.

След завръщането си Солон предал чутото на своя роднина и приятел Дропид, той – на сина си Критий Стари, а деветдесетгодишният Критий преразказал преданието на десетгодишния си внук – същия Критий, който разказва историята в диалозите на Платон.

Жрецът разказал за царство в океана отвъд Херкулесовите стълбове[5]. Този остров, според Платон, „по размери надвиша-

---

[4] *Саис* – древен град в западната част на делтата на Нил, столица на Египет през VII–VI век пр.н.е.; прочут с храма на богинята Нейт.

[5] *Херкулесовите стълбове* – при древните гърци наименование на скалите от двете страни на Гибралтарския пролив, смятани за край на обитаемия свят.

вал Либия и Азия, взети заедно“; управлявали го потомците на Посейдон, а властта им се простирала до Египет и Тирения – в днешна Италия. После настъпили „невиждани земетресения и наводнения“ и „за един ужасен ден“ Атлантида изчезнала в бездната.

В „Критий“ столицата е описана така, сякаш авторът е вървял по улиците ѝ. Централният хълм е обграден от редуващи се пръстени – два земни и три водни – и е свързан с морето чрез канал. Външната стена била обкована с мед, вътрешната – с калай, а стената на акропола – с тайнствения орихалк („планинска мед“), който според Платон блестял като огън. Храмът на Посейдон бил облицован със сребро и злато, а от земята бликали студени и горещи извори. Царете се събирали в свещена горичка и без желязно оръжие, само с тояги и въжета, улавяли бик за жертвоприношение. И още една подробност, която трудно може да се припише на въображението на грък, никога не виждал тропиците: на острова, уверява Платон, имало множество слонове.

Късноантичният философ Прокъл съобщава, че Крантор, първият тълкувател на „Тимей“, смятал разказа за истинска история – египетските жреци били твърдели, че преданието е записано върху запазени и до днес колони.

Две хиляди години Атлантида остава тема за размисъл на философите. В шумна загадка я превръща Игнатиус Донъли от Минесота – учен и политик от ирландско-американски произход. Този човек бил като ураган в редингот. Вицегубернатор на щата, конгресмен, оратор, способен с часове да държи в напрежение тълпа от фермери, той се впуска със същия устрем в древната история. През 1882 година излиза книгата му *Atlantis: the Antediluvian World* („Атлантида: допотопният свят“). Донъли се заема да докаже, че островът на Платон не е притча, а прародината на цивилизациите от Стария и Новия свят. Главното му оръжие са митовете за потопа.